ונילף מכדי משורב · הוי מלי למימר אם כן למיט למה לי : סימני מהרה בר משורב ולא אפשר דהאי דאיתיה בפרס ליתיה בחד מהני והאי דאיתיה בעזניה נמי ליתיה בהני וכתב לן תרי זימנין כל חד וחד דלא תיכליה בהאי סימנא והוה ליה ב' כתובים הבאים כאחד ואין מלמדין לשאר שופות הבאין לפיטו דלא תיכליה בחד מהני תרי סימנים וכיון דאין מלמדין מנא לן איסורא דאינמרינן בשר למשרייה כך פירש בקונטרס וא"ת והא אכתי אינמרינן בשר להתיר אותו סימן שניטי דליתיה לא בפרס ולא בעזניה אלא בי"ט לתוריינו הי"ל דאסור דהא השתא בחלתא לא אכלינן באותו סימן לתודיה מיבעיא הי דלא הוה אסרינן בחד מהני תרי סימנים דאיתיה בפרס ועזניה אלא בי"ט מ"מ באותו סימן שניטי הייתי אוסר ואי ה"ל דאותו שניטי הוא בשורב הוה ניחא דהשתא נמי הוו ב' כתובים שורב וי"ט שופות ומיהו בלאו הכי לא קשה מידי דמנין היה לי לאסור באותו סימן שניטי דמי"ט שופות לא יליפינן כלל לא במה מליט ולא בק"ו דהוו להו י"ט כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין ומסיק דמד מהכך תלתא דהדרי בטולהו איתיה לו בפרס לו בעזניה והרביעי יש בחבירו נמצא שסימן זה לא נאמר אלא פעם אחת מהו דתימא דיליף מיניה לאסור עוף הבא בסימן אחד באחד מן הסימנין הללו דהא לא ידעינן מאי היא ההוא סימן דאיכתיב לתודיה למילף מיניה להכי אתא בשר למימר הלי הוא דליתיה כלל ממא הא בעוף הבא בסימן אחד טהור כך פירש בקונטרס ובחנם פי' דלא ידעינן ליה מאי היא ההוא סימן דאיכתיב לתודיה למילף מיניה דאפילו ידעינן ליה כדפרישית שהיו מכריחים שלך ותגמתא וכום ויעוף מ"מ אינמרינן בשר למימר דלא יליפינן מיניה לאסור בהאי סימן ואי"ל והיכי הוה מלי למילף מהאי דאית ביה סימן אחדם לאסור בסימן אחד כזה ה"ל למה לי דכתב רחמנא דאית ביה חד מבעיא לא ולא להכי כתיב סימן הסן בחלתא לא אכלינן בחד מבעיא לא ולא להכי כתיב סימן אחד מהכך דלא תילף גם מן אחדם ולעשות שני כתובין דלגופיה לא אינמרינן דאתי מק"ו מי"ט שופות לא פירכא היא דמהגהו לא יליפינן כלל דטולהו תגיבי מי"ט כתובים הבאים כאחד כדפרישית ולהכי פרמיה רחמנא לאהוא דאית ביה חד סימן מהכך ג' סימנין של י"ט שופות ולהכי נמי פרט לשורב דלא יליפינן מיניה כלל ואכלינן בכל חד מהכך ג' סימנין וא"ת ומאחר דמי"ט שופות לא גמרינן ולכך צריך למיכתב חד דאית ביה חד מסימנייהו א"כ נילף מיניה מהאהוא אחד דצריך למיכתביה ביה דעמה אינן ב' כתובים כיון דצריך למיכתביה וי"ל דלא שייך למילף מיניה כלל דהא לא גמרינן מי"ט שופות מכל אותן היתרים על שנים הראשונים הכתובים משום דאינמרינן קרא למכתביהו דלא מליט למילפינהו משנים הראשונים דהוו ב' כתובים הבאים כאחד הכי נמי ליכא למילף מיניה והכי הן השתא ב' כתובים הבאים כאחד שאותו סימן כתוב עשרים זימנין ושוב יש לומר כל הסוגיא בענין אחר דמתחלה מתשב פרס ועזניה ב' כתובים הבאים כאחד כלומר משום דאי מיניהו יליפינן לממא בסימן אחד א"כ ליפתוק לו מפרס לו מעזניה ומתוך הוה יליפינן דעוף הבא בסימן אחד ממא והי"ה לאחבירו וכי תימא אי לא כתיב אלא פרס הוה אמינא אותו סימן שיטו בפרס ממא אבל בעזניה שיש בו סימן אחר באותו סימן הוי טהור ומאחר שאותו סימן גרידא הא כיון דאותו סימן הוי בשאר י"ט שופות א"כ אינו טהור לטהר בפני עצמו ולא היה לריך למכתב עזניה ויליפינן לה מפרס אלא להכי כתביה למימר דהוו ב' כתובים הבאים כאחד ואין מלמדין ומאי דאיכא סימן אחד בפרס לו בעזניה דליתיה בי"ט שופות והשתא לא הוו ב' כתובים דכי יליפת לממא בסימן אחד מאותו סימן שיש בי"ט שופות לא מצי למימר אידך דכתב רחמנא למה לי דאינמרינן משום אותו סימן אחדם דליתיה בשום עוף ממא אבל מהאהוא דאי שיש בו סימן אחדם בי"ט שופות למה לי דאותו איתו טהור ומיהו קשה דאי מאותו שיש בו סימן אחד בסימן אחד לא ליכתוב כלל אלא סימן אחדם והוה יליפינן מיניה דכל עוף הבא באותו סימן ממא וכ"ש בתחד מתשב ג' סימנין דלא מהני דאי מאותו שיש בו סימן אחד בסימן אחד ואי כתיב חד דאיתיה בפרס לו בעזניה לא יליף מי"ט משום דהוו י"ט כתובין הבאין כאחד ואי כתיב חד דאיתיה בפרס לו בעזניה ולא כתיב הני י"ט א"כ הוה אמינא דוקא בחד סימן אחדרא אבל שנים לו שיש לו אחד מג' סימני טהרה דמתחלה לא הוה אמינא דלא דמי כלל לאותם י"ט גופייהו אינמרינן בעל הסנים דהם שוים סלם ואם אינמרא דלפיכך מיניהו ליפתוק אבל הכא מאי ליפתוק לי לא כתיב חד דאיתיה בפרס לו בעזניה לא יליף מי"ט משום דהוו י"ט כתובין הבאין כאחד ואי כתיב חד דאיתיה בפרס לו בעזניה ולא כתיב הני י"ט א"כ הוה אמינא דוקא בחד סימן אחדרא אבל שנים לו שיש לו אחד מג' סימני טהרה דמתחלה לא הוה אמינא דלא דמי כלל לאותם י"ט גופייהו אינמרינן בעל הסנים דהם שוים סלם ואם אינמרא דלפיכך מיניהו ליפתוק מטולהו ולא ליכתוב אלא חד :

בנ"ל מתנך מה' רב' ואומר מה בגיכא ובגיכא לפני טומאתן יד סימן א' בתוספות

מתנך ב' קשיות טמאותן לפי דאינן יו"ל ב' כתובים הבאים כאחד

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מכדי כ"ד וסי' סמאין לפיטו דלא פיכלים : (ב) ד"ה מה דקשה וכו' לית ליה כלל ממא הא שף :

ולילף מעורב מה התם תרי לא אף כל תרי לא? א"כ פרס ועזניה דכתב רחמנא למה לי השתא דאית ליה תרי לא אכלינן, דאית ליה חד מיבעיא, ונילמה מפרס ועזניה? א"כ נשר דכתב רחמנא למה לי השתא דאית ליה חד לא אכלינן דלית ליה כלל מיבעיא, אלא נשר דלית ליה כלל הוא דלא תיכול הא דאית ליה חד אכול, אלא טעמא דכתב רחמנא נשר הא לאו הכי הוה אמינא לילף מפרס ועזניה, הוה ליה פרס ועזניה שני כתובין הבאין כאחד - ושני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין? גמירי דאיכא בהאי ליכא בהאי, ודאיכא בהאי ליכא בהאי, מכדי עשרים וארבעה עופות טמאים הוו אי אפשר דחד דאיכא בדנך ליכא בדני והוו להו שני כתובים הבאים כאחד? גמירי עשרים וארבעה עופות טמאים הוו וארבעה סימנין, תלתא הדרי בטולהו, עשרים מהם שלשה, ותרי בעורב, חד בפרס וחד בעזניה דאיתיה בהא ליתיה בהא מהו דתימא לילף מיניה כתב רחמנא "נשר", נשר דלית ליה כלל הוא דלא תיכול הא איכא דאית ליה חד אכול, אלא תורין דכתב רחמנא למה לי? אמר רב עוקבא בר חמא לקרבן. אמר רב נחמן היה

ת"ל: דמעזניה בעינן למילף למה לי דכתב בשר אלא מדכתביה ש"מ לא תילף מעזניה, ומאחר שופות הבאים בסימן אחד שאינן מין פרס ועזניה טהור דמבשר תילף ליה כלל לא תיכול הא ליה חד אכול וכ"ש תרי ותלתא חון מעזניה ופרס דלא תכסריהו בחד ועורב נמי אע"ג דאיתי ליה תרי לא תיכול ומאחר שופות המטורפין אע"ג דאית להו תלתא לא דלהכי פרט בהו קרא מקום דאתו מבשר להיתירא : אלא מעמא דכתב רחמנא בשר · מקום אכי קים להו דסימן אחד טהור : הא לאו הכי הוה אמינא לילף מפרס ועזניה · דלא תכסריה בסימן אחד : אין מלמדין · דאי בחד סימן אתי לאורויי ולמילף מיניה דמעמא ליכתוב חד וליתי לידך מיניה : דאיכא בהאי ליכא בהאי · אותו סימן שיטו בזה ליט בזה הלכך לאו שני כתובין הבאין כאחד ניהו דהא מילגך לריכי דאי כתיב פרס הוה אמינא בהאי סימנא הוא דלא תיכול אבל בסימנא דעזניה אכול להכי אילטריך עזניה ואי כתב עזניה פרס לא אתי מיניה וכיון דתרוייהו לריכי הוה אמינא נילף מיניהו דבסימן אחד לא תיכול בתב רחמנא בשר : מכדי כ"ד שופות טמאין הן · וכולהו איכא ג' סימני טהרה בר משורב ואי אפשר דאיתיה בפרס ליתיה בחד מהני, והאי דאיתיה בעזניה ליתיה בחד מהני, וכתב לן תרי זימני בכל חד דלא תיכליה בההוא סימנא והוו להו ב' כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין לשאר שופות הבאין (ה) לפיטו דלא תיכליה בחד מהני תרי סימני וכיון דאין מלמדין מנא לן איסורא דאינמרינן בשר למשרייה : תלתא הדרי בטולהו · הבאלה מוזרין בטולן לומר טולן בין מן שים ט שלשה דהייט עשרים מיניהו וכין שורב דים ט ב', ואתן ב'=מאלו שלשה הן, והרביעי שיט לאחד מכל שלשה סימנין המטיין המוזרים בהם, וחד מהכך שלשה איתיה לו בפרס לו בעזניה, והרביעי יש בחבירו, ונמצא שסימן זה לא נאמר אלא פעם אחת : מהו דתימא נילף מיניה · לאסור עוף הבא בסימן אחד באחד מכל הסימנים הללו דהא לא ידעינן מאי היא ההוא סימנא דאיכתיב לתודיה למילף מיניה להכי אתא בשר · למימרא דאי הוא דליתיה ליה כלל (ג) הא עוף הבא בסימן אחד טהור : ה"ג אלא תורים דכתב רחמנא למה לי · הואיל ולא מיניהו יליפינן ואי לגופייהו לא אילטריה דהא אפילו בסימן אחד טהור : לקרבן · שהן לבדן כשרים לקרבן ולא עוף אחר ואתי דקתני להו תנא לעיל וקאמר "אף כל" לא אילטריך למילף מיניהו מידי סימני טהרה דהא בסימן אחד נפקא לן מבשר וכל שכן בד' אלא סימנא בעלמא אורי לן שאלו הן סימני טהרה אותן שהבשר והתורין חלוקין בהן. ולית דנרסי אלא תורין דקתני תנא למאי הלכתא ולא יהכן דהא א"כ מאי תירוצא דרב שוקבא דקאמר לקרבן דמי איכא למימר אף כל מדבי תרגגולין לקרבן הואיל ויש בהן ד' סימנים והלא כמה פעמים שנה בהן הכתוב ותמיה בתורים ההיים יכול כל עוף יהא כשר לקרבן תלמוד לומר והקריב מן התורים וגו' אין לך עוף כשר אלא תורים וכני יונה : היה

מתנך ב' קשיות טמאותן לפי דאינן יו"ל ב' כתובים הבאים כאחד

רבינו גרשום

א"כ פרס ועזניה דכתב רחמנא למה לי · שהן יש בהן חד סימן ומהו הסימן אחד יש בו אחד מג' סימנין שבשאר עופות ממאין ואחד יש בו סימן רביעי שאינו בכולן שאינו דומה הוו להו שני כתובים הבאין כאחד · כלומר דמעיקרא סברינן דשאר עוף יש בהן סימנין שוין והוו להו שני כתובים הבאין כאחד : סוף סוף דאיתיה בפרס איתיה בחד מהני כו' · בעשרים ואחד עופות : שורב אית ליה תרתי תרתי . כלומר מאותן סימנין דיש בכ"א עופות ממאין יש בעורב תרי פרס ועזניה אית ליה חד חד סימן אחד יש בו סימן אחד מהני סימנים דיש בכ"א עופות ממאין והסימן הרביעי שאינו דומה אי בפרס איתיה אי בעזניה איתיה דלית בכולהו אחריני ומיניה מצינן למינמר דהאהוא אינו דומה לא לחבריו ולא לעשרים ואחד : אי אפשר דליכא חד מיניהו דדמי לחבריה כו' כלומר מהני עשרים ואחד אי אפשר דליכא חד מיניהו דדמי לפרס ועזניה : הוו ליה הוו דדמי לפרס ועזניה שני כתובים הבאים כאחד ולא נגרינן מיניה : נמירי עשרים וארבע כו' . הוי פרכינן למה אינו מקשה כמעיקרא ה) דאמר ליה נמירי הלכה למשה מסיני ליכא פירכא : לקרבן הן כשרין . ולא עוף אחר : בב' סימנין שהרין :

ה) נראה דל"ל דהא דאמר ליה נמירי סיני הלכה למשה מסיני וליכא פירכא .

ולילף מעורב מה התם תרי לא אף כל תרי לא? א"כ פרס ועזניה דכתב רחמנא למה לי השתא דאית ליה תרי לא אכלינן, דאית ליה חד מיבעיא, ונילמה מפרס ועזניה? א"כ נשר דכתב רחמנא למה לי השתא דאית ליה חד לא אכלינן דלית ליה כלל מיבעיא, אלא נשר דלית ליה כלל הוא דלא תיכול הא דאית ליה חד אכול, אלא טעמא דכתב רחמנא נשר הא לאו הכי הוה אמינא לילף מפרס ועזניה, הוה ליה פרס ועזניה שני כתובין הבאין כאחד - ושני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין? גמירי דאיכא בהאי ליכא בהאי, ודאיכא בהאי ליכא בהאי, מכדי עשרים וארבעה עופות טמאים הוו אי אפשר דחד דאיכא בדנך ליכא בדני והוו להו שני כתובים הבאים כאחד? גמירי עשרים וארבעה עופות טמאים הוו וארבעה סימנין, תלתא הדרי בטולהו, עשרים מהם שלשה, ותרי בעורב, חד בפרס וחד בעזניה דאיתיה בהא ליתיה בהא מהו דתימא לילף מיניה כתב רחמנא "נשר", נשר דלית ליה כלל הוא דלא תיכול הא איכא דאית ליה חד אכול, אלא תורין דכתב רחמנא למה לי? אמר רב עוקבא בר חמא לקרבן. אמר רב נחמן היה

[קדושין כדי הש"ג]